

1,200,000 Rb.; det er et Beløb, som let henføres paa et Stykke Papir, men som det koster haade Slid og Møje at skaffe ind i Statskassen. Jeg haaber, at dette Jernbane-anlæg vil vise sig at være et nyttigt Foretagende — skjøndt det kunde have været endnu nyttigere — men der er dog en Grændse for, hvad vi skulle give ud til et Foretagende, som jeg maa tilføje det, dog er tvivlsomt, navnlig hvad Udbyttet for Statskassen angaaer. Der er intet Spørgsmaal om, at jo det hele Beløb, der er foreslaaet til disse Baner, efter Fleres Opfattelse kunde have været anvendt paa en hensigtsmæssigere Maade, men naar man nu, efterat være kommen ind paa den allerkostbareste Vej, Østlystveien, i samme Landebrevet forlanger, at vi skulle give 1,200,000 Rb. for en Vej til Silkeborg, og at vi skulle forlade Veien til Fuldbro, saa har dette ikke stor Udsigt til at blive antaget her i Thinget; man vil tværtimod upaatvilelig holde paa, hvad der engang er vedtaget. Jeg skal ikke indlade mig paa en videre Bedømmelse af, hvorledes Forholdet muligvis vilde stille sig med en Jernbane fra Narhuus til Silkeborg, men jeg skal blot nævne, at Folk, i hvis egen Interesse det maatte være, at den blev bygget, ikke driste sig til at vente, at den kunde give Mere, end at Driftsomkostningerne derved kunde dækkes, og enhver af de ærede Herrer maa altsaa være belavet paa, at et aarligt Tilskud af Statskassen af 50,000 Rb. vil være det Offer, man maa bringe for at gaae ind paa dette nye Forslag fra Regjeringen; jeg kalder det nyt, thi jeg troer, at Enhver vil indbømme, at da der ved Fremlæggelsen af dette Lovforslag angaaende den nyeste Jernbane blev fremhævet, hvad der kunde tale for den ene og for den anden Linie, blev der kun sagt eet Ord for Silkeborg, medens der blev sagt to for Fuldbro. Det var Fuldbro, der løste alle Opgaver, vi maatte Alle være overbeviste om, at Regjeringen ønskede Fuldbro-linien, og at naar den blev antagen, vilde al Uenighed være forbi. Derfor troer jeg, at man skal blive ved, hvad der engang er vedtaget, og jeg vil sige til, at jeg aldeles ikke vilde anfse det for underligt, om Folk, eftersom Sagen nu stiller sig, kunde faae Lyst til at stemme mod den hele Lov og lade Forholdet blive som det

er. — Det maa nu være mig tilladt at sige et Par Ord med Hensyn til disse Jernbaners Finantseisen. I Anledning af et Uheld, der er mødt paa Linien Narhuus—Randers, har et Blad ytret, at det seer ud, som om denne Bane er bygget paa amerikansk Vis, men jeg troer, at det ikke vilde være saa galt, om man i visse Maader gif lidt amerikansk frem, ikke med Hensyn til at bygge mindre solid, men med Hensyn til den hele Udstryking; der kunde vist spares anseelige Summer derved, og jeg haaber, at det ikke endnu er for seent at komme dertil. Naar man hører, at Banegaarden i Narhuus, som jeg for Resten indbømmer er Hovedpunktet paa denne Linie, koster 3 Tønder Guld, og at den i Randers koster 90,000 Rb., saa skalde man virkelig ikke troe, at det var i Sylland, at saadanne kostbare Anlæg foretoges; jeg kunde nævne mange Stæder, der ere 10 Gange større end Narhuus, og have en mange Gange større Betydning som Knudepunkter for flere Jernbanelinier, men som ikke have nogen Banegaard, der i Pragt og Kostbarhed kan sammenlignes med den i Narhuus. Den er der nu engang, men jeg skal gjøre opmærksom paa, at dersom man ved denne fattige Entreprise hjælper sig igjennem med de mindst mulige Udgifter, gjør man, hvad der er Ret, og man kan da overlade til Fremtiden, hvis der er Naad og Anledning dertil, at gjøre større Udgifter til saadanne Gjenstande. Dersom man nu udgiver 10,000 Rb. for en Station, saa koster den om 18 Aar 20,000 Rb., og giver man 30,000 Rb. for den, saa beløber det sig altsaa om 18 Aar til 60,000 Rb. Der er vistnok al Anledning til at hjælpe sig tarveligt igjennem med Alt, hvad der ikke hører til Jernbanens solide Anlæg, og at lade de kommende Tider skaffe bedre Etablissementer af denne Art, naar Trafikken giver Naad dertil. Jeg har vel ikke stort Haab om at udrette Noget ved at rette en indstændig Anmodning til Regjeringen om endnu engang at tage alle disse Forhold for Die og om muligt at indføre nogen Beparelse; men jeg har ikke kunnet unblade at nævne det. Da der har været Tale om amerikanske Baner, saa lad os blot et Dieblis erindre, at Amerikanerne godt have vist, hvorledes man i Tider, hvor Penge ere knappe, kan hjælpe sig igjen-